Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Περίοδος β΄, φ. 5 (17). Φεβρουάριος 2014

Ένας άγιος, μια οργισμένη έφηβη κι ένας καθηγητής πανεπιστημίου

Ο άγιος Πορφύριος, ένας από τους μεγαλύτερους αγίους του 20ού αιώνα, γεννήθηκε στην Εύβοια το 1906 και κοιμήθηκε στον Ωρωπό το 1991. Σε μικρή ηλικία έγινε μοναχός στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους (γι' αυτό επονομάζεται Καυσοκαλυβίτης), ενώ αργότερα υπηρέτησε ως ιερέας στο παρεκκλήσι της Πολυκλινικής Αθηνών (γι' αυτό χαρακτηρίζεται «άγιος της Ομόνοιας»).

Το θαυματουργικό και το διορατικό χάρισμά του ήταν ασύλληπτο και βεβαιώνεται από χιλιάδες ανθρώπους κάθε μορφωτικού επιπέδου και κοινωνικής τάξης (ακόμη και μη ορθόδοξους). Το 2007 διοργανώθηκε στα Χανιά διεθνές επιστημονικό συνέδριο γι' αυτόν, όπου συμμετείχαν, μεταξύ άλλων, οι πανεπιστημιακοί Γεώργιος Κρουσταλάκης, καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών, Ηλίας Κουρούμαλης, καθηγητής της Ιατρικής Σχολής Πανεπιστημίου Κρήτης, Hannu Poyhonen, καθηγητής της Θεολογικής Ακαδημίας Νέου Βάλαμο Φινλανδίας, Marianne Boesen, λέκτορας του πανεπιστημίου Aarhus Δανίας, κ.π.ά. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο τον αναγνώρισε επίσημα ως άγιο το Νοέμβριο του 2013. Γιορτάζεται στις 2 Δεκεμβρίου.

Σημαντική βιογραφία του έχει εκδοθεί από την Ιερά Μονή Χρυσοπηγής στα Χανιά, ενώ πολλά στοιχεία και βιβλία γι' αυτόν μπορείτε να δείτε στην ιστοσελίδα http://www.porphyrios.net/.

Διδασκαλίες του:

«..Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να δούμε τον Χριστό. Αυτός είναι ο φίλος μας, ο αδελφός μας. Είναι ό,τι πιο καλό και όμορφο. Αυτός είναι το παν. Ωστόσο, εξακολουθεί να είναι φίλος και θέλει να μας φωνάζει: ''Είστε φίλοι μου, δεν το καταλαβαίνετε αυτό; Είμαστε αδέλφια. Δεν σας απειλώ. Σας αγαπώ. Θέλω να απολαμβάνετε τη ζωή μαζί μου''».

«Δεν πρέπει να θέσουμε τίποτα πάνω από την αγάπη του Χριστού. Είναι η χαρά. Αυτός είναι η ζωή, το φως. Ο Χριστός είναι το παν. Αυτός είναι η απώτερη επιθυμία. Τα πάντα είναι όμορφα στον Χριστό».

«Η ζωή των γονέων είναι το μόνο πράγμα που κάνει καλά παιδιά. Οι γονείς θα πρέπει να είναι πολύ υπομονετικοί και άγιοι στα παιδιά τους. Θα πρέπει να αγαπούν πραγματικά τα παιδιά τους. Και τα παιδιά θα μοιραστούν αυτήν την αγάπη! Για την κακή συμπεριφορά των παιδιών, αυτοί που είναι συνήθως υπεύθυνοι γι 'αυτό είναι οι γονείς τους. Οι γονείς δεν βοηθούν τα παιδιά τους από τα κηρύγματά τους και τις συνεχόμενες συμβουλές ή κάνοντάς τα να υπακούουν σε αυστηρούς κανόνες για την επιβολή πειθαρχίας. Εάν οι γονείς δεν γίνουν άγιοι (ενάρετοι), ώστε πραγματικά να αγαπήσουν τα παιδιά τους, και αν δεν αγωνίζονται γι' αυτό, τότε κάνουν ένα τεράστιο λάθος. Με την αρνητική τους στάση οι γονείς μεταφέρουν στα παιδιά τους αρνητικά συναισθήματα. Στη συνέχεια, τα παιδιά τους γίνονται αντιδραστικά και με ανασφάλεια, όχι μόνο στο σπίτι τους, αλλά και στην κοινωνία».

«Κάποιος που είναι με τον Χριστό πρέπει να αγαπά τον Χριστό, και όταν αγαπάει τον Χριστό έχει ξεφύγει από τον Διάβολο, από την κόλαση και από το θάνατο».

«Ήθελα να τον αγαπάω κι ας μην τον αγαπούσα»

Γράφει η Μάρω Σιδέρη για τον Άγιο Πορφύριο

Κοιτάζω και ξανακοιτάζω την εικόνα του Γέροντα Πορφυρίου - του Αγίου Πορφυρίου, όπως ακούω να τον λένε οι πιστοί ολόγυρά μου. Κοιτάζω την αγιογραφία του με το φωτοστέφανο και νοιώθω

ανόητη.

Θεέ μου, πόσο ανόητη!

Ήταν Άγιος λοιπόν εκείνος ο γέροντας που με υποδεχόταν χωρίς να μιλά όταν έμπαινα στο κελάκι του τρομαγμένη; Ήταν άγιος εκείνο το γλυκό, υπομονετικό γεροντάκι που σεβάστηκε πάντα την άρνησή μου να ακούω συμβουλές τύπου Κατηχητικού και δε μου έδωσε ποτέ καμιά τέτοια συμβουλή;

Ήταν Άγιος λοιπόν! Κι εγώ νοιώθω ανόητη γιατί πάντα ήξερα ότι ήταν Άγιος, κι όμως τον φοβόμουν.

Ένα παιδί ήμουν όταν τον γνώρισα, με όλα τα θέματα που έχει ένα παιδί που μπαίνει σε μια άγρια μαύρη εφηβεία.

Ένα παιδί, μεγαλωμένο με χριστιανικές αρχές που όμως ήθελε να τις γκρεμίσει γιατί δεν του άρεσαν, δεν το ικανοποιούσαν, το καταπίεζαν. Τέτοιο παιδί ήμουν όταν γνώρισα το Γέροντα, γι' αυτό και καταπιεζόμουν όταν έπρεπε να ακολουθήσω την οικογένειά μου που λαχταρούσε να τον επισκεφτεί.

Εκείνα τα Κυριακάτικα μεσημέρια όταν έπρεπε να βγάλω τα αγαπημένα μου τζιν και να φορέσω τη φούστα για να πάω να του φιλήσω το χέρι με εξόργιζαν. Τη θυμάμαι αυτή την οργή που έσκαγε μέσα μου σιωπηλά – γιατί δεν τολμούσα να πω ότι δεν ήθελα να τον δω.

Δεν τολμούσα γιατί μέσα μου ήξερα ότι ήταν Άγιος - πώς να αρνηθώ την ευχή ενός τέτοιου ανθρώπου; Κι από την άλλη τον φοβόμουν που ήταν Άγιος.

Στην αρχή φοβόμουν γιατί ένοιωθα ότι ήξερε τις σκέψεις και τις πράξεις μου και έτρεμα μην τις αποκάλυπτε στη μαμά μου... Κι όταν κατάλαβα ότι δεν αποκάλυπτε τίποτα, πάλι τον φοβόμουν γιατί πίστευα ότι με έκρινε για όσα είχα κάνει, όσα είχα πει, για ό,τι ήμουν, ότι δε με ενέκρινε για φιλαράκι του – και γιατί να το έκανε άλλωστε;

Είχε ήδη εγκρίνει για φιλαράκια του την αδερφή μου, τη μαμά μου, το μπαμπά μου. Σ' εκείνους μιλούσε, τους καλωσόριζε, τους έδινε το σταυρό που κρατούσε στο χέρι να τον φιλήσουν. Σε μένα δεν το έκανε... δεν άπλωνε το χέρι να του το φιλήσω... πλησίαζα μόνη μου, τρομαγμένη, καταπιέζοντας τον εαυτό μου να το κάνω και πάντα έφευγα με τρόμο ότι δεν με είχε δεχτεί.

Ώσπου ένα μεσημέρι Σαββάτου, η μαμά μου ζήτησε επιτακτικά να ετοιμαστώ για να πάμε στο Γέροντα. Ήθελα να της πω ότι δεν ήθελα να έρθω μα δεν τόλμησα. Κι έτσι φώναξα ότι ήθελα να έρθω με το παντελόνι. Η μαμά μου ήταν ανένδοτη κι έτσι μπήκα οργισμένη στο δωμάτιό μου και πίσω από την ασφάλεια της μοναξιάς μου τον έβρισα. Τον έβρισα τόσο, που μετά από τόσα χρόνια ακόμα ντρέπομαι για όσα είπα μονάχη στο δωμάτιό μου. Μετά, βγήκα φορώντας τη φούστα μου, μπήκα στο αυτοκίνητο, σιωπηλή και πάντα με την ίδια οργή μέσα μου. Όταν φτάσαμε στο κελάκι του, μπήκαμε όλοι μέσα – εγώ απλά τυπικά θα του φιλούσα το χέρι και θα έφευγα τρέχοντας έξω.

Εκείνο το απόγευμα ήταν η πρώτη φορά που με χαιρέτησε με το όνομά μου. Έλα Μάρω, μου είπε και μου άπλωσε το χέρι. Θεέ μου πόσο μου άρεσε που άκουσα τη φωνή του να με λέει όπως με φώναζαν οι φίλοι μου! Και πόση ανακούφιση αισθάνθηκα, με την υποδοχή του! Ασφαλώς για να με υποδεχτεί έτσι για πρώτη φορά, ενώ εγώ είχα ξεσπάσει εναντίον του στο δωμάτιό μου, μάλλον δεν ήταν Άγιος. Μάλλον δεν ήξερε τι είχα πει...

Κι εκεί που πήρα μια ανάσα ανακούφισης τον άκουσα να μου λέει στοργικά - πολύ στοργικά: Μάρω θα μπορούσες να βγεις λίγο έξω, για να μιλήσω στο μητέρα σου;

Καλύτερα να άνοιγε η γη να με καταπιεί εκείνη την ώρα! Ήμουν σίγουρη ότι, ως Άγιος, όχι μόνο είχε ακούσει όλα όσα είχα ψιθυρίσει, αλλά θα τα έλεγε όλα στη μαμά μου! Βγήκα με την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή κι όση ώρα περίμενα απ' έξω είχα ετοιμάσει στη σκέψη μου την άμυνά μου: είχα φορτώσει κι ήμουν έτοιμη για μάχη! Κι όμως καμιά μάχη δε συνέβη.

Δεν ξέρω τι της είπε, ξέρω όμως ότι όταν βγήκε από το κελάκι η μαμά μου μού ζήτησε συγγνώμη χωρίς να μου εξηγήσει γιατί.

Ξέρω ακόμα ότι δεν μου επέβαλε ποτέ ξανά να πάω μαζί τους στο Γέροντα. Μόνη μου πήγαινα, από ντροπή, γιατί δεν άντεχα στην ιδέα ότι δεν ήθελα να πάω, γιατί ζήλευα τη σχέση που είχε η αδερφή μου μαζί του κι ας μην τον πήγαινα!

Ήθελα να τον αγαπάω κι ας μην τον αγαπούσα. Ήθελα να ένοιωθα την ευλογία του κι ας μην την ένοιωθα! Ήθελα να με θεωρήσει φιλαράκι του κι ας μην αισθανόμουν ότι ήταν δικός μου φίλος.

Έπρεπε να βγω από το σκοτάδι της εφηβείας μου για να καταλάβω με ντροπή ότι εκείνος με είχε

αποδεχτεί, έτσι όπως ήμουν. Κατάλαβα πως όταν δεν μου άπλωνε το χέρι να το φιλήσω, το έκανε όχι από αποδοκιμασία αλλά από αποδοχή. Στη μεταξύ μας σχέση εκείνος ήταν ο ειλικρινής κι εγώ η ψεύτικη. Εγώ πλησίαζα κι ας μην ήθελα, εκείνος όμως δεν άπλωνε το χέρι επειδή σεβόταν το φόβο και την αντίδρασή μου. Εγώ καταπίεζα τη Μάρω, ενώ εκείνος την αποδεχόταν κι έκανε αυτό που η Μάρω ήθελε... Ακόμα και την οργή μου εκείνος την ερμήνευε σαν προσευχή.

Δε μου έκανε καμιά νύξη για το Χριστό, δε μου έδωσε καμιά συμβουλή, δε μου μίλησε για θαύματα για να με πείσει. Κι όμως ξέρω πια ότι αυτή η σιωπή ήταν η πιο τρανή απόδειξη ότι με είχε αποδεχτεί σα φιλαράκι του, έτσι όπως ήμουν.

Ίσως γι' αυτό ήταν ο μόνος που δεν αντέδρασε όταν πέρασα στη Θεολογία. Όλοι οι άλλοι, φίλοι συγγενείς θορυβήθηκαν: Η Μάρω στη Θεολογία; Ακόμα κι εγώ η ίδια δεν ήξερα γιατί είχα βάλει τη Θεολογία ως πρώτη επιλογή. Εκείνος όμως δεν είπε τίποτα. Ούτε με συνεχάρη, ούτε θριαμβολόγησε. Κράτησε την ίδια σιωπηλή, ξεκάθαρη στάση που επιθυμούσε η ψυχή μου. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι βλέποντας το αγρίμι μέσα μου, με ανέθεσε απευθείας στο Θεό κι αυτό είναι για μένα η μεγαλύτερη απόδειξη ότι με ένοιωθε φιλαράκι του...

Αυτή τη σχέση την παθιασμένη την είχα με το Γέροντα ως το τέλος. Εγώ δε μαλάκωσα ποτέ κι εκείνος δεχόταν πάντα την ορμή μου σαν δείγμα αγάπης. […]

Όσο για το ότι είναι Άγιος; Το ξέρω μα δε το αντέχει το μυαλό μου... Ο γέροντας ήταν άγιος πάντα, μόνο ένας Άγιος θα άντεχε κάποιαν σαν εμένα. Για μένα είναι Άγιος μα παραμένει ο Γέροντας, ο δικός μου Γέροντας, αυτός που χρησιμοποιεί την απιστία και τον εγωισμό και την αμφιβολία μου ως μέσα για να επικοινωνήσει μαζί μου. Είναι ο Γέροντας που δε με μάλωσε ποτέ, δε με κολάκεψε ποτέ, δε με εγκατέλειψε ποτέ μα μόνο με τα εντελώς απαραίτητα λόγια.

Είναι ο Γέροντας που δε μου απαντά όταν απευθύνομαι σ' αυτόν από υποκριτικό καθωσπρεπισμό και που με καλωσορίζει πάντα όταν του μιλάω απλά ως Μάρω...

Απόσπασμα άρθρου του καθηγητή της Ιατρικής Σχολής Αθηνών Γεωργίου Παπαζάχου για τον άγιο Πορφύριο

«…Ήταν πραγματικά άρρωστος. Με πλήθος αρρώστιες επάνω του. Τα περισσότερα συστήματα έπασχαν. Προσωπικά διεπίστωσα: έμφραγμα μυοκαρδίου (προσθιοδιαφραγματικό με πλαγία ισχαιμία), χρονία νεφρική ανεπάρκεια, έλκος δωδεκαδακτύλου (με επανειλημμένες γαστρορραγίες), χειρουργηθείς καταρράκτης (με αποβολή του φακού και τύφλωση), έρπης ζωστήρ στο πρόσωπο, σταφυλοκοκκική δερματίτιδα στο χέρι, βουβωνοκήλη (με συχνή περίσφιγξη), χρονία βρογχίτιδα, αδένωμα της υποφύσεως στο κρανίο.

Και η υπομονή του ιώβειος. Όταν είχε τον έρπητα σε έξαρση και όλο το δεξιό του πρόσωπο (τριχωτό κεφαλής, παρειά, αυτί, σαγόνι) ήταν μια ανοιχτή πληγή, τον ερώτησα πόσο έντονο πόνο αισθάνεται. Μου απάντησε: "Σάν να ακουμπάω το δεξί μου μάγουλο σε τηγάνι με ζεματιστό λάδι". Και ήταν απόλυτα ήρεμος. Δεν άφηνε ούτε υποψίες ότι υποφέρει, ούτε ένα βογγητό. […]

Αλλ' η κουβέντα μας ένα βράδυ, μετά την καρδιολογική εξέταση και το τυπικό ηλεκτροκαρδιογράφημα, με συνεκλόνισε. Ούτε φαντάσθηκα ποτέ ότι θα μπορούσε ένας άνθρωπος να αντιμετωπίση έτσι την αρρώστια του. Μου είπε: "Θα σου εξομολογηθώ κάτι, αλλά να μείνη μυστικό. Έχω καρκίνο στην υπόφυση. Ήδη αισθάνομαι τη γλώσσα μου μεγαλωμένη και δεν γυρίζει καλά μέσα στη στοματική κοιλότητα". Ύστερα μου ανέλυσε ιατρικά και σωστά τη λειτουργία των ενδοκρινών αδένων και κατέληξε: "Πρέπει να ξέρης ότι, όταν ήμουν καλογεράκος - ίσως 16 χρονών - στο Άγιο Όρος αισθανόμουνα τόσο ευτυχισμένος, ιδίως μετά τη Θεία Κοινωνία, ώστε έβγαινα στο δάσος και με δάκρυα φώναζα: Δόξα Σοι, Κύριε! Ήρθες ολόκληρος μέσα μου' σε μένα τον αμαρτωλό' Εσύ ο Χριστός μου, που σταυρώθηκες και πόνεσες για μένα και σήκωσες τις αμαρτίες μου. Κι εγώ τι κάνω για σένα; Ποιόν πόνο υποφέρω για σένα; Κύριε, στείλε μου έναν καρκίνο! Χριστέ μου, χάρισέ μου έναν καρκίνο, να υποφέρω και γω μαζί Σου! Αυτή την προσευχή την έκανα συνέχεια και μετά το εξομολογήθηκα στους Γεροντάδες μου. Εκείνοι μου σύστησαν να μην την επαναλάβω, γιατί εκπειράζω τον Θεό. Ξέρει εκείνος τι θα κάνη. Δεν την ξανάκανα αυτή την προσευχή. Αλλά τώρα, Γιωργάκη μου, μου τον έστειλε τον καρκίνο! Καταλαβαίνεις την ευεργεσία; Έστω και αργά, θα υποφέρω λίγο μαζί Του".

Έμεινα ενεός. Πρώτη φορά στην ιατρική σταδιοδρομία μου άκουγα τη φράση: "Δόξα τω Θεώ, έχω καρκίνο!". Είχα ξεχάσει ότι μπροστά μου δεν βρισκόταν άνθρωπος κοινός - ήταν ο Γέροντας Πορφύριος. Ωστόσο ποτέ δεν αρνήθηκε την ιατρική βοήθεια των πολλών γιατρών-πνευματικών του παιδιών. Μάλιστα μια μέρα τον ερώτησα: "Γιατί πολλοί πνευματικοί άνθρωποι, κυρίως μοναχοί, αρνούνται την ιατρική βοήθεια, πιστεύοντας ότι θα τους βοηθήση κατ' ευθείαν η Παναγία;". Μου απάντησε: "Είναι εγωϊσμός – πονηρή ενέργεια – να νομίζης ότι ο Θεός θα κάνη, κατ' εξαίρεση από τους πολλούς, θαυματουργική επέμβαση για σένα. Ο Θεός κάνει θαύματα και τώρα, αλλά εσύ δεν πρέπει να το προσδοκάς για σένα. Είναι εγωϊστική εξαίρεση. Άλλωστε και μέσω των γιατρών ο ίδιος ο Θεός ενεργεί. "Ιατρούς και φάρμακα Κύριος έδωκεν", λέει η Αγία Γραφή".

Ο Γέροντας θεραπεύει – και «βλέπει» τις οδομαχίες στη Ρουμανία

Ειδικότητά του η "τηλε-διαγνωστική"! Έβλεπε με καταπληκτική ακρίβεια αλλαγές στον εαυτό του και σε άλλους' συχνά και στους γιατρούς του. […] Είναι ίσως χιλιάδες αυτοί που δέχθηκαν τη διαγνωστική του ενέργεια και επιβεβαιώθηκε η νόσος αργότερα και επιστημονικά. Εδώ θα αναφέρω μια αυτοδιάγνωσή του. Διεπίστωσε μεταβολές στο ηλεκτροκαρδιογράφημά του, χωρίς καρδιογράφο. Ένα βράδυ μου τηλεφώνησε ανήσυχος: "Έλα, έστω και αργά, και θα δης αλλοιώσεις στο καρδιογράφημα. Πονάω σήμερα, πολλές φορές, και ο πόνος είναι στηθαγχικός". Διαπίστωσα πράγματι ισχαιμικές μεταβολές (στις απαγωγές v3-v6) και τον ρώτησα σε ποιο stress βρέθηκε σήμερα. Άρχισε να κλαίη και με διακοπές να μου περιγράφη λεπτομερώς σκηνές από τις οδομαχίες στη Ρουμανία. Ήταν η ημέρα της εξεγέρσεως του λαού κατά του Τσαουσέσκου και με το "χάρισμά" του έβλεπε τους πυροβολισμούς και τους θανάτους στις πλατείες, όπως τις δημοσίευσαν οι εφημερίδες τις επόμενες ημέρες.

Συνέχισε να κλαίη και τον παρεκάλεσα να ζητήση από τον Θεό να του αφαιρέση για λίγο αυτή την "όραση". Η καρδιά του βρισκόταν σε κίνδυνο από την ένταση. Θα μπορούσε να κάνη επέκταση του εμφράγματός του. Στην ίδια ένταση βρισκόμουν κι εγώ, βλέποντας την ευαισθησία της "άλλης" καρδιάς ενός αγίου. Έκρυψα τα μάτια μου με το καρδιογράφημα και σκεφτόμουν: Τι σημασία έχουν, Γέροντα, για σένα τα νιτρώδη αντιστηθαγχικά φάρμακα που ετοιμάζομαι να σου δώσω; Εσύ δεν είσαι εκ του κόσμου τούτου. Η καρδιά σου χτυπά στον Ωρωπό και ζη στην Ρουμανία. Στο ηλεκτροκαρδιογράφημα η καρδιά φαίνεται με ισχαιμική "κατάσπαση" του Se διαστήματος, αλλά στην πραγματικότητα βρίσκεται σε μεγάλη "ανάσπαση" προς τον ουρανό. Έφυγα αργά με τον τρόμο ότι είδα λίγο από το φως ενός αγίου. […]

Αγαπούσε τόσο πολύ όλους τους ανθρώπους που τον πλησίαζαν και, φυσικά, και τους γιατρούς του, ώστε να ενεργοποιή για μας το θεραπευτικό χάρισμά του. Όσοι τον πλησίαζαν ανεπιτήδευτα έχουν παρόμοιες εμπειρίες. Πολλές φορές έπαιρνα μαζί μου φιλικά ή συγγενικά πρόσωπα, που εξεπλήσσονταν, όταν άρχιζε να μιλάη για το πρόβλημά τους, χωρίς εγώ να τον ενημερώσω εκ των προτέρων. Κάποια κυρία, φεύγοντας, ήθελε να δώσω όρκο ότι δεν του μίλησα για κείνη πριν πάμε στον Ωρωπό.

Το χάρισμά του τον έκανε περισσότερο ευαίσθητο απέναντι στον ανθρώπινο πόνο. Ένα σούρουπο διέκοψαν την καρδιολογική εξέταση οι μοναχές, γιατί έξω είχαν συγκεντρωθεί πολλοί άνθρωποι και περίμεναν να πάρουν την ευχή του πριν νυχτώση. Βγήκα έξω από το κελί και οι επισκέπτες φίλησαν απλώς το χέρι του. Ήταν κουρασμένος και δε μίλησε σε κανέναν. Η τελευταία κυρία βγήκε κλαίγοντας. Όταν ξαναμπήκα βρήκα τον Γέροντα να κλαίη. "Αυτά παθαίνω πάντα, μου είπε. Είδα τώρα αυτή τη μητέρα να τη δέρνη αύριο ο ναρκομανής γιος της, για να του δώση χρήματα. Και η καημένη ασφαλώς θα σκανδαλίστηκε που έχει τέτοιο πρόβλημα και έφυγε χωρίς βοήθεια... Τι μπορείς εσύ να κάνης, φτωχέ Πορφύριε... Κύριε Ιησού...". Και επανέλαβε πολλές φορές ψιθυριστά τη λέξη "Ιησού"».

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΩΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ
Τ.Κ. 741 00 ΡΕΘΥΜΝΟ. Τηλ.: 28310 28854 - e-mail: riginiot@gmail.com
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ: Ενορία Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Θεόδωρος Ι. Ρηγινιώτης